

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji Nedjelja, 18. ožujak 2018. [\[Multimedia\]](#)

Svi smo mi pozvani postati „pšenično zrno“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnje Evanđelje (usp. Iv 12, 20-33) opisuje zgodu koja se dogodila u posljednjim danima Isusova života. Prizor se odvija u Jeruzalemu, gdje se on nalazi na blagdan židovske Pashe. Neki Grci su također stigli u prigodi te proslave; to su muškarci nadahnuti vjerskim osjećajima, privučeni vjerom židovskog naroda i koji su, nakon što su čuli za tog velikog proroka, prišli Filipu, jednom od dvanaest apostola, i rekli mu: „htjeli bismo vidjeti Isusa“ (r. 21). Ivan naglašava ovu rečenicu, usredotočenu na glagol „vidjeti“, koja u rječniku evanđelista znači ići onkraj pojavnosti kako bi se shvatilo misterij neke osobe. Glagol „vidjeti“ koji koristi Ivan znači doći tjelesnim očima do srca, vinuti se umom do intime osobe, unutar osobe.

Isusova reakcija iznenađuje. On ne odgovara s „da“ ili „ne“, već kaže: „Kucnuo je čas da se Sin Čovječji proslavi“ (v.23). Ove riječi, koje na prvi pogled ignoriraju pitanje tih Grka, zapravo daju pravi odgovor, jer oni koji žele znati Isusa moraju gledati u križ, gdje se otkriva njegova slava. Gledati unutar križa. Današnje Evanđelje nas poziva da upravimo svoj pogled na raspelo, koje nije ukrasni predmet ili detalj na odjeći – koji se ponekad zloupotrebljava! – već je vjerski znak koji treba razmatrati i razumjeti. U slici Isusa raspetog objavljuje se otajstvo smrti Sina kao najviši čin ljubavi, izvor života i spasenja ljudi svih vremena. U njegovim smo ranama ozdravljeni.

Mogu razmišljati: „Kako ja gledam raspelo? Kao umjetničko djelo, da vidim je li lijepo ili ne? Ili gledam unutar, unutar rana Isusovih sve do njegova srca? Gledam li otajstvo Boga satrvenog do smrti, poput roba, poput zločinca?“ Ne zaboravite ovo: treba gledati raspelo, ali gledati ga unutra. Postoji ona lijepa pobožnost moljenja Očenaša za svaku od pet rana: kad molimo Očenaš pokušavamo ući kroz rane Isusa unutra, unutra, upravo u njegovo srce. I tamo ćemo naučiti veliku mudrost Kristova otajstva, veliku mudrost križa.

I da bi objasnio značenje svoje smrti i uskrsnuća, Isus se koristi jednom slikom i kaže: „ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod“ (r. 24). Želi jasno naglasiti da njegov ekstremni svršetak – to jest križ, smrt i uskrsnuće – je čin plodnosti –

njegove su nas rane izlile – plodnost koja će donijeti plod za mnoge. Tako uspoređuje sebe sa zrnem pšenice koje trunući u zemlji rađa novi život. Utjelovljenjem Isus je došao na zemlju; ali to nije dovoljno: On također mora umrijeti, da otkupi ljude od ropstva grijeha i dadne im novi život pomiren u ljubavi. Rekao sam „da otkupi ljude“, ali da bi otkupio mene, tebe, sve nas, On je platio tu cijenu. To je Kristovo otajstvo. Idi prema njegovim ranama, uđi, kontempliraj; vidi Isusa, ali iznutra.

I ova dinamika zrna pšenice, postignuta u Isusu, mora se također ostvariti u nama njegovim učenicima: pozvani smo usvojiti ovaj pashalni zakon gubljenja života da bismo primili novi i vječni život. A što znači izgubiti život? To jest što znači biti zrno pšenice? To znači manje misliti na same sebe, na osobne interese i znati „vidjeti“ i ići ususret potrebama našeg bližnjeg, pogotovo onih posljednjih. Činiti s radošću djela ljubavi prema onima koji trpe u tijelu i duhu je najautentičniji način življenja evanđelja, to je neophodni temelj za naše zajednice da rastu u bratstvu i uzajamnom prihvaćanju. Želim vidjeti Isusa, ali vidjeti ga iznutra. Uđi u njegove rane i kontempliraj tu ljubav njegova srca prema tebi, tebi, tebi, meni, prema svima.

Neka nama Djevica Marija, koja je uvijek držala pogled upravljen na svoga Sina, od jasala u Betlehemu do križa na Kalvariji, pomogne susresti ga i upoznati ga onakvim kakvim on želi da ga upoznamo, kako bismo živjeli prosvijetljeni od Njega i donosili u svijet plodove pravde i mira.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

Jučer sam posjetio Pietrelcinu i San Giovanni Rotondo. Pozdravljam od srca i zahvaljujem zajednicama biskupija Benevento i Manfredonia, biskupima – mons. Accrocci i mons. Castoru – posvećenim osobama, vjernicima, vlastima; hvala na toplom gostoprimstvu, sve vas nosim u svom srcu, a osobito bolesnike iz doma Casa Sollievo della sofferenza, starije i mlade. Zahvaljujem onima koji su pripremili ovaj posjet koji zaista neću zaboraviti. Neka nas Padre Pio sve blagoslovi.

Želim svima ugodnu nedjelju. Molim vas, nemojte zaboraviti moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!